

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

CHRISTIANNA BRAND

MATILDA, O DĂDACĂ NEMAIPOMENITĂ

Ilustrații de Edward Ardizzone

**Traducere din limba engleză și note
Justina Bandol**

CAPITOLUL UNU

A fost odată o familie cu foarte mulți copii; și toți erau cât se poate de neascultători.

Pe vremea aceea, mamele și tații aveau mult mai mulți copii decât în zilele noastre; și copiii aceștia erau adesea *foarte* neascultători. Părinții lor trebuiau să angajeze tot felul de bone, dădace și guvernante (deseri franțuzoaice sau nemțoaice) care să aibă grijă de copiii cei neascultători, plus, de obicei, câte o mică servitoare săracă și slăbuță, care să le slujească pe toate bonele, dădacele și guvernantele...

Familia de care vă povestesc părea să aibă copii mai mulți și mai neascultători ca oricare alta. Erau atât de mulți, că nici măcar n-o să vă spun

cum îi chema pe toți, ci am să vă las să-i descoperiți pe parcurs și să socotiți voi singuri câți erau. Dar până și părinții lor trebuiau să-i ia în grupuri: cei mari, cei mijlocii, cei mici și cei mai mici, plus bebelușul. Bebelușul era într-adevăr o faptură tare simpatică. Avea niște piciorușe durdulii și strâmbe, și scutecul îi cădea tot timpul până la genunchii grăsuți și rozalii; dar se lupta din toate puterile să nu rămână mai prejos de ceilalți. Și vorbea o limbă ciudată, numai a lui.

Mai era și nou-născutul, dar era atât de mic, încât *nu putea* să fie neascultător, așa că e un personaj foarte plicticos și nu-i nevoie să-l punem la socoteală.

Copiii aveau doi șoricari: unul cu blană brun-aurie, căruia i se spunea Brown Sugar sau Barley Sugar, sau chiar Demerara Sugar, dar oricum, pe scurt, Sugar¹; celălalt, mic, negru și suplu ca un pui de focă, se numea Spice².

---

¹ În engleză, „zahăr”; *brown sugar* este „zahăr brun”, *barley sugar* sunt un soi de dropsuri aurii cu extract de orz, iar *demerara sugar* este un tip de zahăr brun nerafinat.

² În engleză, „mirodenie”.

Nici n-o să vă vină să credeți cât erau copiii aceștia de neascultători! Nu trecea săptămână fără ca fie dădaca grăsană, fie una dintre cele două bone țâfnoase, fie guvernanta franceză, fie servitoarea cea mică și slăbuță să nu anunțe că pleacă și să nu trebuiască înlocuită cu altă dădacă grăsană, altă bonă țâfnoasă, altă guvernantă străină sau altă servitoare mică și slăbuță. Până când, într-o zi, anunțară toate odată, ridicându-se ca la un semn, intrând cu pas hotărât în sufragerie și spunând într-un glas:

– Domnule și doamnă Brown – căci așa se numeau mama și tatăl copiilor –, copiii dumneavoastră sunt atât de neascultători, încât nu-i mai putem răbda nici o clipă. Plecăm toate.

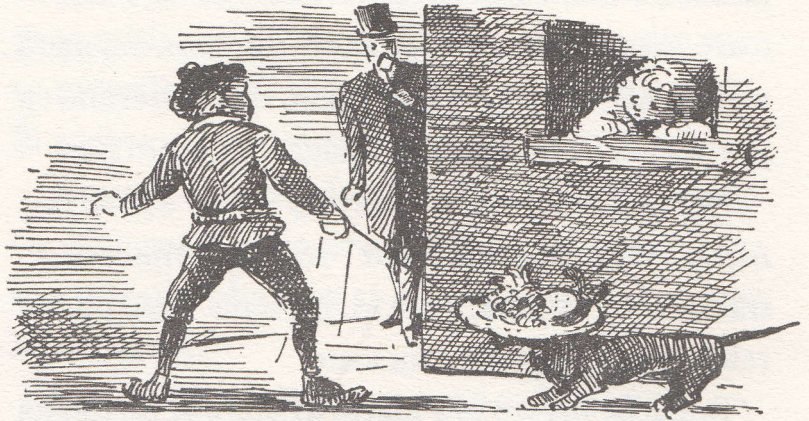
Doamna Brown era foarte drăguță și niciodată nu crezuse că ar avea copii cu adevărat neascultători. Căscă niște ochi foarte mari și spuse:

– Ah, Doamne, dar ce-au făcut?

Așa că îngrijitoarele începură:

– Tora i-a tăiat lui Susie una din cozi...

– ... iar David a făcut din ea o barbă, pe care a lipit-o pe fața lui Charlotte.

– Simon a pus pe capul șoricarului pălăria mea cea mai bună de la Paris și l-a scos așa la plimbare.

– Helen a turnat sirop în toate ghetetele...

– Stephanie a ras săpunul ca pe cașcaval, și acum mâncarea bieteii bucătărească face întruna bulbuci...

– ... iar ceilalți copii fac și ei tot felul de lucruri pur și simplu oribile...

– Ceea ce vă trebuie *dumneavoastră*, adăugară ele la unison, este bona Matilda.

Se întoarseră toate și ieșiră cu pas hotărât din salon, urcară în camerele lor, își făcură bagajele, suiră în două birje și plecară.

Copiilor, din păcate, nu le pășă nici cât negru sub unghie. În timp ce scena aceasta se desfășurase în salon, ei fuseseră ocupați să schimbe între ele conținuturile valizelor și acum singurul lucru la care se puteau gândi era cum, a doua zi, dădaca mare și grasă avea să se chinuie să intre în rochiile micuței servitoare și cum aveau să arate cele două bone tâfnoase cu pălăriile de la Paris ale guvernantei.

– O, Doamne, oftară domnul și doamna Brown, o să trebuiască să angajăm alte guvernante, alte bone și alte dădace!

Porunciră deci să li se pregătească trăsura și se duseră la agenție. Cei de acolo păzură sceptici, pentru că trimiseseră deja o mulțime de bone, dădace și guvernante să aibă grijă de odraslele domnului și doamnei Brown.

— Persoana de care aveți nevoie *dumneavoastră*, spuseră ei, este bona Matilda.

— Mă tem că nu cunoaștem nicio bonă Matilda, răspunseră domnul și doamna Brown.

Așa că angajații agenției se învoiră, cam fără trageri de inimă, să trimită încă un rând de îngrijitoare familiei Brown.

Drept care, luni, o birjă trase la poarta casei, și din ea se dădură jos o nouă dădacă grăsană, o nouă guvernantă și două noi bone țâfnoase, plus, ca de obicei, o servitoare mică și slăbuță, care urma să le slujească. Domnul și doamna Brown ieșiră numai zâmbet din salon și se grăbiră spre ușă. Dar mare le fu uimirea când nu apucară să vadă decât un picioruș al micii servitoare, care dispăru în timp ce ea însăși era trasă înapoi în birjă, și cinci fețe îngrozite care priveau înapoi și în sus în timp

ce birja o ștergea din fața casei cât o țineau roțile. Domnul și doamna Brown se năpustiră afară pe alee și se uitară și ei în sus.

La fiecare fereastră a casei (cu excepția celor din salon) stătea câte un grup de copii cu părul măciucă, cu fețele schimonosite înfiorător, dând hidos din mâini în toate părțile, de parcă ar fi măturat, ar fi dat cu mopul sau ar fi secerat, și clătînându-se greoi. Erau, în mod evident, în ultimul stadiu al celui mai rău soi de țicneală.

— Copiii mei! strigă doamna Brown. Dragii, scumpii, bieții mei copii! Au turbat câinii și i-au mușcat, și acum au înnebunit și ei!

— Rabie! strigă domnul Brown.

— Hidrofobie³! strigă doamna Brown.

— Delir! — domnul Brown.

— Spume la gură! — doamna Brown.

— Doar că nu fac, spuse domnul Brown, liniștindu-se puțin și privind în sus la copii, ale căror fețe erau, cu siguranță, departe de orice spume;

---

³ Frică patologică de contactul cu apa, specifică, între altele, ra-biei (turbării).

apoi se uită la câinii care se repeziseră ageri în grădină, vrând să ajungă din urmă birja care o luase din loc, și adăugă: Nici *ei* nu fac.

Și căzu adânc pe gânduri.

Dar doamna Brown se năpustise deja pe scări în sus. Era foarte drăguță, însă cam nesăbuită când venea vorba despre dragii, scumpii, bieții ei copii. Bineînțeles că dragii, scumpii și bieții nu fuseseră deloc mușcați de câini turbați și nici nu înnebuniseră.

Așa că domnul și doamna Brown porunciră să li se pregătească trăsura și plecară din nou la agenție.

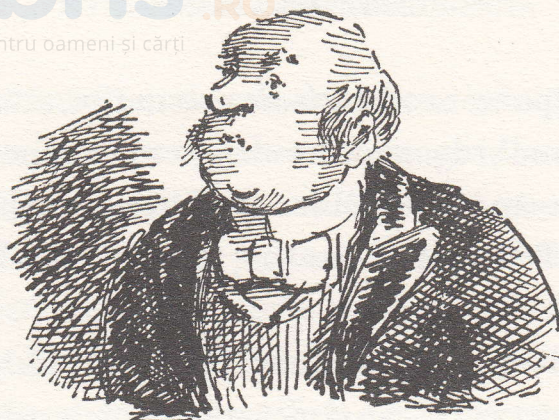
Cei de acolo se arătară de-a dreptul indignați.

– Pur și simplu trebuie s-o aduceți pe bona Matilda, spuseră ei.

– Dar *nu cunoaștem* nicio bonă Matilda, ziseră domnul și doamna Brown.

– Ei bine... pentru ultima oară, se învoiră angajații agenției.

– Ah, vă mulțumim! exclamară domnul și doamna Brown și o porniră spre casă plini de speranță.

Cel puțin, doamna Brown era plină de speranță. De domnul Brown nu sunt sigură.

A doua zi se nimeri ca domnul și doamna Brown să trebuiască să plece de acasă, așa că îi spuseră majordomului, un bărbat masiv, trist și demn, pe nume Hoppitt, foarte înclinat spre „mari presimțiri“:

– Hoppitt, dacă sosesc îngrijitoarele pentru copii cât suntem noi plecați, te rugăm să le întâmpini cum se cuvine și să le duci în camera de lecții de la etaj, să-i cunoască pe micuți.

– Da, domnule, da, doamnă! spuse Hoppitt, dar în sinea lui își zise: „*Asta* numiți dumneavoastră o primire cum se cuvine?“